Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 264 558 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juli 2021 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de bestreden beslissing diende verzoeker op 22 juli 2021 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in functie van zijn echtgenote M.N. met verblijfsrecht in België op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 juli 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1S80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1S81 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 22/07/2021,2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: H. Voorna(a)m(en): H. Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: […]1987 Geboorteplaats: Armenie Identificatienummer in het Rijksregister:[…]
Verblijvende / verklaart te verblijven te: H. […] Menen

om de volgende reden onontvankelijk:

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.
De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland of het land waar betrokkene is toegelaten.

Het klopt dat er geen Belgische ambassade in Armenië is, maar op de website van Buitenlandse Zaken is duidelijk vermeldt dat de Ambassade in Moskou bevoegd is voor visa-aanvragen van Armeense onderdanen.

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijnrond Nagorno-Karabach, wordt niet beslist. Daarentegen is het echter zo dat er geen conflicten zijn met Azerbeidjan op het overgrote deel van het Armeens grondgebied. Het grensconflict staat derhalve geen terugkeer naar Armenië in de weg.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht.

Wat een vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van hei grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

Derhalve kan betrokkene niet gemachtigd worden tot verblijf. […]"

Op 29 juli 2021 nam de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De Heer,
Naam: H. Voornaam: H. Geboortedatum: […]1987 Geboorteplaats: Armenie,
Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7:

X 2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht iuncto de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Art. 10, § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.
Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam"

Art. 12bis. § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de stukken dewelke nogmaals in bijlagen hernomen worden, blijkt dat verzoeker een aanvraag tot een machtiging tot verblijf heeft ingesteld op basis van art. 10 juncto 12bis vreemdelingenwet op 01/03/2021.

2.1.1. De bestreden beslissing is onwettig - toepassing op de feitensituatie in casu

Ten eerste wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat verzoeker kan terugkeren naar Armenië en dan naar Rusland te verkasten, om aldaar via de Belgische Ambassade zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving en bijgevolg aldaar een aanvraag in te dienen met het oog op terugkeer.

Verwerende partij betwist niet, dat er geen Belgische Ambassade gevestigd is in Armenië, doch stelt al te makkelijk dat zij op basis van de website van de Ministerie van Buitenlandse zaken kan vaststellen dat de Belgische Ambassade in Moskou bevoegd is voor dergelijke aanvragen voor Armeense onderdanen.

Verwerende partij heeft de administratieve en financiële onmogelijkheid in hoofde van verzoeker om eerst naar Armenië en daarna naar Rusland te reizen om daar een visum aan te vragen niet nader onderzocht. Er is derhalve geen concreet antwoord geformuleerd op de ingeroepen elementen, daar een dergelijke reis logischerwijze administratieve en financiële moeilijkheden met zich meebrengt.

De inkomsten van verzoeker's echtgenote werden aan het AD gevoegd in het kader van de bestreden aanvraag en waren aldus gekend aan verwerende partij. Verzoeker zelve heeft geen enkele bron van inkomen. Verzoeker dient zijn eventuele reis naar Armenië/Rusland te financieren met de inkomsten van zijn echtgenote, dewelke uiteraard ontoereikend zijn. Verzoeker zijn echtgenote heeft een gemiddelde maandelijkse inkomen van 1135,28 EUR.

Verzoeker stelde al reeds in zijn inleidend schrijven hieromtrent het volgende; namelijk dat verzoeker wegens de Covid - 19 (corona crisis) niet terug kan keren naar Armenië en/of Rusland om aldaar de aanvraag in te stellen en er bovendien geen perspectieven zijn wanneer de internationale grenzen van de bevoegde staten terug open zouden worden gesteld (zie: punt 1 brief raadsman ab initio).

Het staat uiteraard vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard diende te worden aanvaard.

De stelling vanwege verwerende partij dat een terugkeer slechts tijdelijk zou zijn is speculatief en hypothetische gelet op de mondiale pandemie Covid-19.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn echtgenote aan. Er weze opgemerkt dat dit element totaal niet werd onderzocht in de bestreden beslissing. Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdioende gebeurd is.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn echtgenote en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

Verzoeker citeert artikel 10, § 1, lid1, 4e van de Vreemdelingenwet en artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens geeft verzoeker de definitie van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In concreto stelt verzoeker dat de gemachtigde er ten onrechte van uitgaat dat hij kan terugkeren naar Armenië en dan naar Rusland kan gaan om aldaar via de Belgische ambassade zich in regel te stellen met de Belgische wetgeving en een aanvraag in te dienen. De gemachtigde stelt volgens verzoeker te gemakkelijk dat blijkens de website van het ministerie van buitenlandse zaken de Belgische ambassade in Moskou bevoegd is voor dit soort aanvragen. Volgens verzoeker diende de gemachtigde de financiële en administratieve onmogelijkheid van verzoeker om eerst naar Armenië en daarna naar Rusland te reizen te onderzoeken. Volgens verzoeker is geen concreet antwoord geformuleerd op de ingeroepen elementen omdat een dergelijke reis logischerwijze administratieve en financiële moeilijkheden met zich meebrengt. De gemachtigde is immers op de hoogte van de inkomsten van de echtgenote van verzoeker die aan de aanvraag waren gevoegd, die ontoereikend zijn aangezien zij een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1135,28 euro en verzoeker zelf geen bron van inkomsten heeft. Verder stelt verzoeker dat hij omwille van Covid-19 niet terug kan keren naar Armenië en/of naar Rusland om aldaar zijn aanvraag in te stellen en er ook geen perspectieven zijn wanneer de internationale grenzen terug open zouden worden gesteld. Verzoeker herhaalt dat nu het vaststaat dat er in Armenië geen Belgische ambassade is, men de bijzondere omstandigheden had moeten aanvaarden.
Verder meent verzoeker dat de stelling van de gemachtigde dat een terugkeer tijdelijk is, speculatief en hypothetisch omwille van de mondiale pandemie.
Vervolgens stipt hij aan dat hij het bewijs van zijn affectieve en financiële banden met zijn echtgenote heeft aangetoond, hetgeen niet werd onderzocht in de bestreden beslissing. Het nauwgezette onderzoek is in casu volgens verzoeker niet afdoende gebeurd. Dit motief had volgens verzoeker op een redelijke wijze moeten onderzocht en afgewogen worden. Gezien de aard en hechtheid van de familiale band tussen verzoeker en zijn echtgenote, zou de gemachtigde zich hebben gestoeld op een onjuiste feitenvinding. Tot slot geeft verzoeker de definitie van het zorgvuldigheidsbeginsel.

<u>Beoordeling</u>

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.
Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
1° […]
2°[…]
3° […]
4° ° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het

familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :
- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
[…]
5° […]
6°[…]
7°[…]"

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.
De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :
1° […]
2°[…];
3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;
4°[…]"

Uit het voorgaande blijkt dat een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Door middel van de bestreden beslissing wordt de aanvraag geweigerd omdat verzoeker volgens de gemachtigde niet heeft aangetoond dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om daar het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Blijkens de aanvraag heeft verzoeker op twee buitengewone omstandigheden gewezen die het volgens hem zeer moeilijk maken het vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke post. Enerzijds wees verzoeker erop dat in zijn herkomstland, Armenië en er geen bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is, zodat dit moet aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid. Hij verwijst daarbij naar de website van Buitenlandse Zaken. De tweede buitengewone omstandigheid die verzoeker aanhaalde, is het zware vijandelijke conflict rond Nagorno-Karabach en de omringende districten, waardoor de niet-essentiële reizen naar Armenië worden afgeraden, opnieuw op de website van Buitenlandse Zaken.

Anders dan verzoeker stelt, heeft de gemachtigde wel een concreet antwoord geformuleerd op de ingeroepen elementen in de eerste bestreden beslissing, zodat geen schending van de formele motiveringsplicht kan aangenomen worden. Hij stelt dat blijkt uit de website van Buitenlandse Zaken dat de bevoegde ambassade in Moskou is gelegen. De Raad stelt vast dat aangezien verzoeker zelf in de aanvraag heeft verwezen naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken, hij hierop niet alleen kon vaststellen dat er geen bevoegde post is in zijn herkomstland, maar ook dat de bevoegde ambassade zich in Moskou bevindt. De Raad kan de gemachtigde in casu volgen dat het enkel aanhalen dat er geen bevoegde post is in het herkomstland, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aangenomen te worden. Verzoeker kan gevolgd worden dat het feit dat de bevoegde post zich in

Moskou bevindt en dit zijn herkomstland niet is, voor hem financiële en administratieve bijkomende stappen vereist. Toch kwam het verzoeker toe enigszins toe te lichten in de aanvraag waarom het voor hem buitengewoon moeilijk zou zijn naar Moskou te gaan. Zoals verweerder in de nota opmerkt, heeft verzoeker in de aanvraag met geen woord gerept over een financiële onmogelijkheid om die aanvraag in Moskou in te dienen. Verzoeker haalt evenwel aan dat de bewijzen van de inkomsten van zijn echtgenote zijn voorgelegd en dat de gemachtigde hieruit spontaan had moeten afleiden dat die inkomsten "uiteraard ontoereikend" zijn om de aanvraag in Moskou in te dienen. De Raad kan die redenering niet volgen. Het kon bezwaarlijk aangenomen worden dat de bewijzen van inkomsten die werden voorgelegd, zouden moeten geïnterpreteerd worden als bewijs dat de aanvraag niet in Moskou kan ingediend worden. De gemachtigde kon er redelijkerwijs van uitgaan, gezien de wettelijke vereiste in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat die stukken werden voorgelegd als bewijs dat de vreemdeling die vervoegd wordt, zijnde verzoekers echtgenote, juist beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Wat betreft het grensconflict tussen Armenië en Azerbeidzjan, in de regio Nagorno-Karabach, motiveerde de gemachtigde dat die vijandelijkheden niet worden betwist, maar dat er geen conflicten zijn met Azerbeidzjan op het overgrote deel van het Armeens grondgebied, zodat het grensconflict geen terugkeer naar Armenië in de weg staat. Verzoeker laat dit motief ongemoeid in het verzoekschrift. De Raad acht het motief ook niet onzorgvuldig, foutief of kennelijk onredelijk.

Verzoeker haalt aan dat hij in de aanvraag heeft gewezen op de Covid-19 pandemie. De Raad kan dit evenwel niet lezen in de aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt. Verder gaat verzoeker nog in op het motief van de gemachtigde dat een terugkeer om een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat met het gezins- of privéleven aangezien het om een tijdelijke verwijdering gaat. Hij meent dat die stelling hypothetisch en speculatief is omwille van de Covid-pandemie en er geen perspectieven zijn wanneer de internationale grenzen van de bevoegde staten terug open zouden worden gesteld. De Raad kan die redenering niet volgen. Ook al is het algemeen bekend dat de Covid-pandemie inderdaad gevolgen heeft voor het internationaal vluchtverkeer, is het ook duidelijk dat die problemen tijdelijk zijn van aard en de staten er om economische redenen alles aan doen om, van zodra de sanitaire toestand het toelaat, de internationale vluchten weer toe te laten. Bijkomend betreft het thans een gezinsleven bestaande uit twee volwassenen. Onder volwassenen kan verondersteld worden dat zij het gezinsleven tijdelijk verder kunnen onderhouden op basis van moderne communicatiemiddelen.

Tot slot stipt de Raad nog aan dat de gemachtigde de huidige aanvraag in de ontvankelijkheidsfase onontvankelijk heeft verklaard. In een dergelijke fase diende hij de overige voorwaarden ten gronde die betrekking hebben op bijvoorbeeld het toereikend, stabiel en regelmatig karakter van de inkomsten van verzoekers echtgenote nog niet te onderzoeken. Sowieso wordt verder tussen echtgenoten de affectieve band vermoed door de wetgever, zodat de Raad niet inziet wat de gemachtigde daarover zou moeten motiveren of waarom hij die affectieve band zou moeten onderzoeken. Op geen enkele wijze heeft de gemachtigde de hechtheid van de band tussen verzoeker en zijn echtgenote betwist, zodat de Raad niet inziet hoe er van een onjuiste feitenvinding of een onzorgvuldigheid kan sprake zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 10 of artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Aangaande de tweede bestreden beslissing voert verzoeker aan hetgeen volgt:

"Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over het inreisverbod (sic) van verzoeker.

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in zijn opgebouwde zelfstandige ontplooiing in het Rijk en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing en vordert derhalve tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen."

In eerste instantie haalt verzoeker aan dat de gemachtigde, niettegenstaande het bepaalde in artikel 7 van de Vreemdelingenwet die volgens hem een gebonden bevoegdheid inhoudt, ervoor heeft gekozen pas zijn bevoegdheid uit te putten nadat werd beschikt over zijn "inreisverbod". De gemachtigde erkent hierdoor dat de uitkomst van de "aanvraag" bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wijst aldus op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen en meent dat het bevel ook uit het rechtsverkeer moet worden genomen. Tot slot haalt verzoeker aan dat hij door de bestreden beslissingen wordt geraakt in zijn zelfstandige ontplooiing in het Rijk.

De Raad neemt aan dat de verwijzing van verzoeker naar het inreisverbod een materiële vergissing betreft aangezien niet blijkt dat verzoeker een inreisverbod kreeg opgelegd en hij vervolgens verwijst naar de aanvraag. Wel kan de Raad aannemen dat er tussen de thans bestreden beslissingen een samenhang bestaat en dat de gemachtigde, eens hij heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat verzoeker zijn aanvraag in België indient, aangezien dit kan bij de bevoegde ambassade in Moskou, hij is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter, zoals supra uiteengezet, heeft het middel geen aanleiding gegeven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, bijgevolg kan uit de loutere samenhang ook niet aangenomen worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer zou moeten worden verwijderd. Waar verzoeker het tot slot nog heeft over onstuitbare nadelige consequenties en het geraakt worden in zijn opgebouwde zelfstandige ontplooiing, acht de Raad dit betoog te vaag om aan te nemen dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen een onregelmatigheid zou zijn begaan. Bovendien is een verwijzing naar de opgebouwde zelfstandige ontplooiing tegenstrijdig met het betoog dat verzoeker volledig afhankelijk is van de inkomsten van zijn echtgenote.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. MAES